

Tid, der maatte hengaa, indtil vi faa Sagen til Behandling, kunde give Anledning til, at nogle til Sparekasser knyttede Mænd fik Lejlighed til at gennemgaa Lovforslaget og udtale sig derom. Jeg tror, at det vilde være af stor Betydning for Regering og Rigsdag, naar vi traadte sammen, at der forelaa en saadan Udtalelse. Thi det er ikke nok, at dette bliver drøftet paa enkelte Møder i Sommer, det vilde dog have en ganske anden Betydning, om den højtærede Minister vilde kalde Mænd, der ere knyttede til Sparekasser, sammen og bede dem udtale sig om Sagen. Det var det, jeg vilde bede overvejet, om der ikke var Grund til noget saadant. Thi jeg finder mig ikke fyldestgjort ved, at den højtærede Minister i sit Lovforslags § 13 indsætter en Bestemmelse om, at senere skal der nedsættes en Kommission i denne Sag, thi denne Kommission vil efter den højtærede Ministers Forslag ikke komme til at behandle Sagen i sin Almindelighed, den skal behandle det meget vanskelige Spørgsmaal om Forholdet mellem Sparekasser og Banker, et Spørgsmaal, som det er overordentlig svært at ordne, og jeg kan ikke se, at det Spørgsmaal kan løses ved, at der derom, efter at vi have givet Sparekasseloven, nedsættes en parlamentarisk Kommission, bestaaende af 10 af Rigsdagen valgte Medlemmer og 5 andre Medlemmer. Det er en Sag af saa indviklet Natur, at den trænger til en Drøftelse af virkelig sagkyndige Mænd, og senere kan den saa behandles i Rigsdagen, men den bør ikke paa den Maade skydes over og saa senere komme for. Det er nemlig hele Sparekasselovgivningens Ordning, som interesserer saa mange Sparekassefolk her i Landet, som jeg vil bede den højtærede Minister om i Sommer at foranledige virkelig bliver prøvet, inden Sagen bliver foretagen her. Jeg havde heller ikke, selv om den højtærede Minister havde været til Stede, begæret hans Svar herpaa i Dag. Jeg har blot villet fremsætte dette for at bede ham tage det under Overvejelse og mulig handle derefter.

Derpaa skal jeg anbefale den foreliggende Indstilling til Vedtagelse af det høje Ting.

Frandsen: Jeg kan tiltræde den højtærede Ordførers Udtalelser, navnlig maa jeg udtale min Tilfredshed med, at det nu kan lykkes de sjællandske Landboere at genoprejsse Sparekassen. Det er mig ogsaa en Tilfredshed, at det nu i Henhold

til Lovens § 9 kan lykkes at faa Spørgsmaalet mellem Sparekassen og Eksportforeningen ordnet, uden at der sker saadanne Ulykker som dem, der ved de foregaaende Behandlinger er peget paa. Jeg kan ogsaa udtale min Tilfredshed med, at man har indrømmet Folketinget, at en 5 pCts Indbetaling af de nye Garantier vil være tilstrækkelig. Det er min Overbevisning, at vi, naar vi nu gaa ud og tegne en ny Garantium, ville faa denne tegnet betydeligt større, end hvis vi havde bibeholdt den af Landstinget indsatte 10 pCts Indbetaling. Jeg regner med, at hvis man faar tegnet 4—5 Millioner med en Indbetaling af 5 pCt., vil det være mere værd end en Garantium paa 2 Millioner med en Indbetaling af 10 pCt. Men vi beklage fra vor Side, at man ikke fra Landstingsflertallets Side har kunnet gaa med til at yde Sparekassen en større Statshjælp. Vi havde ventet, at man paa dette Punkt var kommet Folketinget noget mere i Møde. De Forventninger, som Sparerne nærede i Efteraaret, efter at Folketinget havde udtalt sin Villighed til at være med til at mildne Følgerne, ere ikke skete Fyldest. Men som Forholdene have været her paa Rigsdagen, og som Forholdene have ligget for i det Fællesudvalg, som nylig har været nedsat, har det været os fra denne Side umuligt at opnaa et bedre Resultat for Sparerne. Men da vi have været stillede i det Tilfælde enten at maatte forkaste den nu opnaaede Overenskomst — og deraf vilde Følgen jo blive, at Sparekassen maatte gaa konkurs — eller at modtage det Tilbud, der nu er givet, og derigennem faa Sparekassen rejst paa det Grundlag, der er angivet her i Loven, har Valget været os givet. Vi have valgt det sidste, og jeg skal derfor udtale min Villighed til at arbejde med for at faa Bondestandens Sparekasse genoprettet, idet vi gaa ud og tegne en ny og stor Garantium. Jeg skal da herved erklære paa egne og Meningsfællers Vegne, at vi ifølge denne Møtivering stemme for Forslaget.

Bramsen: Idet jeg i det hele taget kan slutte mig til de Udtalelser, der angaaende den foreliggende Sag faldt fra den meget ærede Ordfører (H. N. Hansen), ønsker jeg som Ordfører for de Medlemmer af Udvalget, som høre til Højregruppen, at oplyse, at vi i Fællesudvalget have bestræbt os for at faa indført en Forandring paa de to Punkter, hvor vi have haft en fra Flertallet afvigende Mening.